

могућа варијанта да држава као облик заједничког живота и није морала да настане јер и без ње би људи пронашли други облик заједнице у коме би задовољили ту своју природну потребу и инстинкт за заједничким животом.

По теократским теоријама, држава се схвата и оправдава као божанска нужност. Она се изводи и објашњава божјом вољом тако да сва власт долази од Бога и врши се у његово име. Од најранијих теократа па преко средњовековних схоластичара, све до данас, на разне начине се понавља једна иста мисао о божанском пореклу државе (власти). Њу је тако давно и пророчки изговорио Свети Павле када је тврдио да свака душа има да се покорава властима које владају, јер нема власти да није од Бога, а што су власти, од Бога су дате. Ова теорија – по којој је држава наметнута човеку вишом, божјом вољом, не може се никако проверити и доказати. Остаје да се у њу само верује; о њој суди по Библији или да се прихвати из дубоког религиозног уверења. Чак и са становишта хришћанског морала, сматра Слободан Јовановић, немогуће је на државу гледати као на установу божанског порекла.

По аутократским теоријама, држава се схвата као једна људска нужност; она је сила и као таква се оправдава и изводи из саме себе, из тога да је најјача и да располаже таквом снагом којом може сваког да принуди да се понаша онако како то она захтева. У ствари, овако схваћеној држави (која се ослања и своди на голу силу) и не треба оправдање јер је најјача; јача од свих које принуђава па из тога произилази да она и не тражи оправдање, већ само објашњење те силе коју користи. По овој теорији држава из саме себе црпи ауторитет; она је свемоћна и апсолутна јер је ослобођена сваког утицаја са стране, како одозго од Бога, тако и одоздо од народа.

И на крају, демократске теорије оправдавају и изводе државу и њену власт из воље народа; држава тако добија овлашћење од народа да власт спроводи у његово име. Тако би испало да легитимном може да се назове само она власт која потиче од народа. И данас под легитимношћу државе и њене власти управо то и подразумевамо да је она повезана са пристанком народа, његовим уверењем да једна власт и њене институције одговарају интересима и идеалима у које он верује. Ова теорија је произашла из доктрине народне суверености па тако и претпоставља остваривање те народне суверености. Народна сувереност је револуционарна тековина и дело чувеног Русоа и по њој сувереност припада самом народу – ту се ради